

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἡληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ψῆφον ἡμῶν ὁπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 75. Ἐξάμηνος
δρ. 40. Τετμήνιος δρ. 22.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰνύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Ἀμερικ. δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τετμήνιοι ἀναλόγως.

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣἈρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριπιδίου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 20 Ἰουνίου 1923

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 29

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Γιαυτὸ ἔδειξε φανερὴ ἀνησυχία, ὅταν
δ κ. Ἀντοναί τοῦ ἐξιστόρησε τοὺς φό-
βους του γιὰ τὴν τύχη τοῦ τολμηροῦ
ἐπιχειρηματία. Ὑρίσε σ' ἓνα χάρτη
ποῦ κρεμόταν σ' ἓναν τοῖχο τοῦ γρα-
φείου του καὶ σημείωσε μὲ τὸ δάχτυλό
του τὸ δρόμο ποῦπρεπε νάχει πάρει τὸ
καραβάνι τοῦ κ. Ραμπλό. Σκέφτηκε λι-
γάκι καὶ ὕστερα εἶπε:

— Φοβάμαι πὼς θὰ τὸν ἀπάντησαν
οἱ Μαῦροι τῆς Οὐάσσουλου.

— Δέτε νὰ τὸν ἐπιασαν;

— Τὸ ὑποθέτω, μὰ δὲ στηρίζω
τὴν ὑπόθεσίν μου πουμενὰ ἄλλοι,
παρὰ μόνο στίς πληροφορίες σας.
Ἡ ἴδια πιθανότητα ὑπάρχει νὰ
βρῆσκαται στὰ χέρια τοῦ Σαμπρύ,
καὶ θὰ τὸ προτιμοῦσ' αὐτό, γιατί
τότε θάταν ζήτημα ἐξαγορᾶς.
Ἴσως σήμερ' αὔριο θὰ λάβω τη-
λεγράφημα ἀπ' τὸ σταθμάρχην
τῆς Κίτας, ποῦ θάχει στείλει κιό-
λας ἀποσπάσματα γιὰ νὰ τὸν
βροῦν. Θὰ σᾶς τὸ δείξω, ὅταν
ἔρθει.

— Δὲν ἔχω τὴν ὑπομονὴ νὰ
περιμένω, συνταγματάρχην μου.
Προτιμῶ νὰ ἰδῶ ὁ ἴδιος καὶ γι'
αὐτὸ φεύγω αὔριο γιὰ τὴ Μεν-
τίναν.

— Μὰ τί σκοπεύετε νὰ κάμετε;

— Τίποτα, δίχως τὴ δική σας
συνδρομή. Μὰ ἐγὼ ξέρω τὴν καρ-
διά σας. Ξέρω πὼς τὴ συνδρομή
σας αὐτὴ δὲ θὰ τὴν ἀρνηθῆτε
στοὺς Γάλλους ποῦ ἤρθαν ἐδῶ.
σὰ σὲ δεύτερην πατρίδα. Γι' αὐτὸ
ἐλπίζω ὅτι θὰ στείλετε δυὸ λόγια
σχετικὰ στὸ φρούραρχο τῆς Μεν-
τίναν.

Ὁ συνταγματάρχης ἦταν βυ-
θισμένος σὲ συλλογισμούς.

— Ξέρετε ὅτι αὐτὸ ποῦ μοῦ
ζητεῖτε εἶναι μιὰ σωστὴ ἐκστρα-

τεία; Πρέπει νὰ στείλω δλόκληρο ἀπό-
σπασμα στὸ Οὐάσσουλου, ὅπου δὲν
ἔχουμε πατήσει ὡς τὰ τώρα τὸ πόδι
μας, ἀφοῦ ἀκόμη δὲν περάσαμε τὸ
Νίγηρ.

— Δὲν ἔχετε ἀρκετὲς δυνάμεις, ὥστε
νὰποφασίσετε αὐτὴ τὴν ἀποστολή,
συνταγματάρχην μου; Ὅσο γιὰ τὰ ἔξο-
δα, ἐπιτρέψατέ μου νὰ τὰναλάβω ἐγὼ.

— Χμ! ἔκαμε ὁ συνταγματάρχης.
Θαρρεῖτε πὼς τὸ πρᾶγμα διορθώνεται
ἔτσι; Πρέπει νὰ τακτοποιήσουμε τίς
σχέσεις μας μὲ τοὺς Μαλινκῆς, τοὺς
Μπαμπαρά καὶ τοὺς Μαντίγκους, καὶ
πρὸ πάντων νὰ μὴν ἀνησυχήσουμε τὸν
Ἀμαδοῦ. Τοῦχομε στείλει τὸ λοχαγὸ
Γκαλλισνὶ καὶ τὸ δόκτορα Μπαγιόλ,

μαζὶ μὲ τριάντα στρατιῶτες. Εἶναι μιὰ
εἰρηνικὴ ἀποστολή, ποῦ περιμένουμε
πολλὰ ἀπ' τίς ἐνέργειές της. Ἡ ἀναγ-
γελία μιᾶς στρατιωτικῆς ἐκστρατείας θὰ
μποροῦσε νὰ ματαιώσῃ κάθε προσπά-
θειά μας. Ὁ Ἀμαδοῦ μᾶς μισεῖ. Μὰ
μᾶς φοβᾶται κιόλας, ὅσο βρισκόμαστε
στὴν Κίτα. Ἐκεῖνος ποῦ μὲ φοβίσει
περισσότερο εἶναι ὁ Σαμποῦ, ὁ καινούρ-
γιος αὐτὸς ἐχθρός, ποῦ ἐφτιαξε και-
νούργιο βασίλειο στὸν Ἀπάνω-Νίγηρ.
Γιαυτὸν λοιπὸν ἐτοιμάζω τὴν ἐκστρα-
τεία μας, μὰ λογαριάζω πὼς θάναί
ἔτοιμη σὲ κάμποσους μῆνες.

— Ἐπιτρέψατέ μου νὰ πάω ἐγὼ πρὶν
ἀπ' αὐτὴ, εἶπε ὁ κ. Ἀντοναί. Ἐχω
ἐμπορικὰς σχέσεις μὲ τοὺς Μαύρους τοῦ
Μπαφουλαμπέ καὶ τῆς Μεντίναν,
ποῦ ξέρουν καλὰ τοὺς τόπους ἀ-
νάμεσα στὴ Σενεγάλη καὶ στὸ
Νίγηρ. Ὅστε ἐλπίζω νὰ μὴν κο-
πιᾶσω τοῦ χάκου.

— Θέλετε νὰ ἐκτεθῆτε δίχως
καμμιὰ δύναμιν μέσα στὴν ἐπικίν-
δυνη σφηκοφωλιά, δηλαδὴ ἀνά-
μεσα στοὺς δυὸ ποταμούς; Εἶναι
σὰ νὰ κυνηγᾶτε καὶ σείς τὴν τύχη
τοῦ κ. Ραμπλό. Οὔτε θέλω, μὰ
οὔτε καὶ μπορῶ νὰ ἐπιτρέψω πα-
ρόμοια τρέλλα.

— Δόστε μου λοιπὸν μιὰ συ-
νοδεία, ὅσο μικρὴ καὶ ἂν εἶναι.
Ξέρετε τί τρόπο σκοπεῖτε τὰ
τουφέκια μας σ' αὐτοὺς τοὺς τό-
πους. Ἀρκεῖ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε
νὰ προχωρήσω, καὶ ὅταν προχω-
ρήσω, θὰ πάρω τίς πληροφορίες
μου καὶ θὰ μάθω θετικὰ γιὰ τὴν
τύχη τοῦ συμπατριώτη μας.

Ὁ κυβερνήτης ἀρχισε πάλι
νὰ σκέπτεται.

— Συνταγματάρχα μου, εἶπε
τότε ὁ Γιώργος θαρρετὰ, ἐπιτρέ-
ψατέ μου νὰ σᾶς ζητήσω τὴν
ἀρχηγία τοῦ μικροῦ αὐτοῦ ἀπο-
σπάσματος.

Ὁ συνταγματάρχης Ντεμπόρντ
σήκωσε τὰ μάτια. Κοίταξε καλὰ
τὴ νεανικὴ αὐτὴ μορφή, ποῦ θυ-
μόταν πὼς τὴν εἶχε δεῖ τὸ ἴδιο

«Ὁ μικρὸς μαθρὸς ἐξαφανίστηκε, ἀφίνοντας μιὰ κραυγή...»
(Σελ. 217, στ. α'.)

πρωί ανάμεσα στους νεοφερμένους αξιωματούχους και, φανερώνοντας την έντονη του μ' έναν ψυχρό κι' ειρωνικό τόνο, απάντησε:

— Πόσα χρόνια έχετε κάνει, ανθυπολοχαγέ, στις αποικίες;

— Έφτασα σήμερα πρωί, συνταγματάρχα μου. Δεν υπηρέτησα άκμα στις αποικίες, μά νόμιζα...

Ο κυβερνήτης τόν έκοψε ξηρά-ξηρά:

— Υπάρχει κάποια έπαρση στην αίστησή σας, νεαρέ μου συναδέλφε, κι' άπορώ πώς δεν τόν νοιώθετε. Πρίν σκεφθήτε νά δηγήσετε έν' άπόσπασμα στο έσωτερικό, πρέπει πρώτα-πρώτα νά συνειθίσετε τόν κλίμα, νά μάθετε μερικές ντόπιες γλώσσες και νά γνωρίσετε τά μέρη. Είναι πράγματα τόσο φανερά, πού δεν άξιζε τόν κόπο νά σάς τά πω έγώ.

Ο Γιώργος τάχε χάσει. Δέ βρήκε λέξη ν' άπαντήσει στην έπίπληξη αυτή του άνωτέρου του. Ένα δάκρυ όμως γούλισε στά μάτια του.

Ο κ. Άντοναί συγκινήθηκε βαθιά με τή γενναία πρόταση του νεαρού φίλου του και με τή θλιβερή συνέπεια της. Πήρ' ένα ύφος σοβαρό και μετρημένο, και διηγήθηκε στόν κυβερνήτη, τι ήξερε για τόν στρατιωτικό παρελθόν του νέου αξιωματούχου. Η ρυτίδα πού έσκίαζε τόν μέτωπο του συνταγματάρχη χανόταν σιγά-σιγά και στο τέλος είπε:

— Άς είναι, μίλησα κάπως σκληρά στο νεαρό σας φίλο. Δεν ήξερα δλ' αυτά πού μού λέτε, ιδίως τή διαγωγή του στα 70. Μά όπως κι' αν είναι, δέ νομίζω ότι μπορεί νά διοικήσει έν' άπόσπασμα, έστω κι' από πενήντα άνδρες, πού προχωρεί μόνο του σ' αυτές τις χώρες. Γιατί έχετε σεις, κ. Άντοναί, πόση εὐθύνη έχει στους ώμους του ό άρχηγός. Χρωστώ νά έξασφαλίσαι τήν τροφοδοσία, τήν τάξη, τήν πειθαρχία σέ στιγμές κινδύνου. Ίδέστε πόσες δυσκολίες βρίσκει στην άποστολή του ό λοχαγός Γκαλλιενί, πού είναι μοναδικός για τέτοια. Αμφιβάλλω αν θα καταφέρει νά φτάσει στο Σεγκόν. Και για νά τόν υποστηρίξω άκριβώς, σκοπεύω νά στείλω ένισχύσεις τόν Ιούνιο στο Νίγηρ. Μά τώρα, νά τί θα κάμω: θα στείλω τόν λόγο όπου άνήκει ό κύριος Καρδινιάκ. Ο λοχαγός Κασαλιν είναι παλιός στις αποικίες, μπορώ νά τουχω κάθ' έμπιστοσύνη. Θα τούς δώσω μαζί και καμμιά εκατοστή γερούς Μπαμπάρ, πού τούς έστρατολόγησα άκριβώς στα μέρη όπου πρόκειται νά πάτε. Θα σταθμεύσουν σ' ένα σημείο πού θα τούς όρίζω, κι' από κει μπορουν νά κάνουν άποστολές κι' άναγνωρίσεις στα γύρω, για νά πάρουν τις πληροφορίες πού μάς χρειάζονται.

— Ευχαριστώ, συνταγματάρχη μου, είπε ό παλιός ύπάλληλος συγκινήμένος. Τόξερα έγώ πώς δέ θαφίνατε άτιμώρητο ένα έγκλημα έναντιόν του συμπολίτη μας. "Αν ό κ. Ραμπλό είναι δυνατό νά σωθώ, θα σωθώ και θα τόν χρωστώ σέ σας.

Πολύ μεγάλη ήταν ή έκπληξη του λοχαγού Κασαλιν όταν τόν κάλεσε ό κυβερνήτης και τόν είδοποίησε ότι αύριο κιόλας έφευγε σ' έκστρατεία κι' ότι έπαιρνε τή διοίκηση του μικρού στόλου πού θα κατέβαινε στα νερά του Σενεγάλη. Κι' ή χαρά του ήταν μεγάλη, όταν έμαθε ότι τήν έκστρατεία αυτή τή χρωστούσε στην πρωτοδουσία του ανθυπολοχαγού του.

— Μόνο πού, σά νεώτερος, είπε στόν Καρδινιάκ, σύμφωνα με τούς κανονισμούς, θάναλάδεις με άγγαρεία: τήν τακτοποίηση του «νοικοκυριού». Ζήτησε άπ' τούς συναδέλφους σου πληροφορίες κι' έφοδιάσου με ό,τι σου χρειάζεται. Προμηθεύσου τρόφιμα και φάρμακα κάθε λογής. Έγώ θα δώσω τις κατάλληλες διαταγές.

Υστερ' από λίγα λεπτά, ό Γιώργος βρήκε τόν λοχία Περίνο, πού πήδησε ως άπάνω άπ' τή χαρά του όταν έμαθε ότι «έσάλπαραν»!

Πίσω του ό Μπάμπας άκουγε, με τά μάτια τόσα άπ' τή χαρά, καταλαβαίνοντας ότι θαφευγαν για τόν έσωτερικό, θαδλεπαν χωριά μαύρων, καλύδες, δάση, δλ' αυτά τά πράγματα πού ή άνάμνησή τους είχε μείνει άμυδρά μέσα στο παιδικό μυαλό του.

— Κύριε ανθυπολοχαγέ, είπε ό Περίνος μόλις έμαθε ότι ό Γιώργος είχε αναλάβει τόν «νοικοκυριό», αν θέλετε, παίρνω τόν Ρώσο σας και σάς κάνω τις προμήθειες πού θα χρειαστούν. Πρέπει, έξέρτε, νά τά πάρουμε δλα άπ' τόν Σιλν-Λουί. Γιατί μόλις ξεκινήσουμε, δέ θα μπορούμε νά βρούμε πιά μήτε σπυρί στάρι.

— Πολύ καλά, Περίνε, ανάλαβε τα σύ. — Θέλετε νά πάρουμε κι' ένα τουφέκι κυνηγιού, ανθυπολοχαγέ μου;

— Καλά λές. Δεν τόχα σκεφτώ. Έχω τήν καντίνα μου, τήν τέντα μου, τόν κρεβάτι μου, τόν τραπέζι μου, τόν φαρμακείο μου, μά δεν έχω μήτε τουφέκι, μήτε καπούλια.

— Θα σάς τάγοράσω άπ' τόν μαγαζί τών άδελφών Γκαρδέ. Είναι τόν καλύτερο στο Σιλν-Λουί. "Αν θέλετε νάρθίτε μαζί μου νά διαλέξετε...

— Πήγαίνε και θα σε βρω.

Ο Γιώργος βιαζόταν νά βρή τόν κ. Άντοναί και νά ιδώ τήν κόρη, πού τήν είχε γνωρίσει παιδάκι στο Ντιζόν, τήν Έρριέτα Ραμπλό.

Τή βρήκε νά κλαίει γεμάτη άπερίγραπτη άγωνία. Ήταν καστανή, ψηλή, κομψή, με μιάν έκφραση σοβαρή και μελαγχολική, πού τήν έκανε νά φαίνε-

ται πιδ ώριμη παρ' όσο ήταν. Ο νέος άξιωματικός έλάχιστες όμοιότητες βρήκε, πού νά τού θυμίζουν τήν παιδική του τόν διασκεδάσε όταν ήταν πληγωμένος στο Ντιζόν. Έκείνη όμως τόν έγνώρισε άμέσως. Μέσα στην τωρινή θλίψη της, είχε τή δύναμη νά ξαναθυμηθεί τά παιδικά της. Ο Γιώργος προσπάθησε νά τής δώσει θάρρος, διοντάς της τήν ύπόσχεση πώς θα πολεμούσε με κάθε τρόπο νά βρή τόν πατέρα της. Ο κ. Άντοναί κατάφερε νά τήν πείσει ότι ό κ. Ραμπλό θα ήταν ζωντανός, γιατί οι άνθρωποι τού Άμαδου ή τού Σαμπρύ ήξεραν πώς μπορούσαν νά πάρουν πλούσια λύτρα.

— Κι' όσα κι' αν ζητήσουν, θα τούς τά δώσω, πρόσθεσε. Έχω τήν άπόφαση νά κάμω κάθε θυσία, άρκει νά σάς φέρω πίσω τόν πατέρα σας.

Η Έρριέτα τόν ευχαρίστησε με μιάν ματιά πού φάνερωνε όλη τήν ευγνωμοσύνη της τρυφερής κι' ευγενικής καρδιάς της και βάλλθηκε άμέσως νά ετοιμάσει ό,τι χρειαζόταν για τήν άναχώρηση, ύπολογίζοντας πώς ή άναζήτηση θα κρατούσε πολλούς μήνες.

Όταν ό Γιώργος Καρδινιάκ μπήκε στο μαγαζί τών άδελφών Γκαρδέ, βρήκε τόν Περίνο νά μαζεύει μέσα σέ μιάν κάσα κουτιά κονσέρβες.

— Περιήρμα πράγματα, ανθυπολοχαγέ μου, είπε δείχνοντας ένα κουτί μπισκότα.

(Ακολουθεί)

ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΔΙΧΩΣ ΝΟΗΜΑ

Κάτω άπ' τή μαρμαρόπετρα, στο μαύρο δάσος μέσα, ή πάγκαλη, ή Έφτασέπαστη κοιμάται, ή πριγκιπέσσα.

Πάνω της κούα ταφόπλακα τόν όγκο της φορτώνει, κι' άλωτη κ' έφτασφράγιστη κατάρα τήνε ζώνει.

Τό άπαρτο κάστρο, τρίψηλες τις μύτες του σηκώνει, τόν χιόνι άθρόο, εύκολόσπαρτο, γερνάει πάνω στο χιόνι...

Φτασμένα από άδροσες σπηλιές κι' από άσπαρτα χωράφια, γλύφουν τόν πάγο τής πηγής τά θαρρετά τά έλάφια.

Στή νύχτα τήν πεντάρφανη πού μήτε κατελνέται, έντάφιο μισοφέγγαρον όλοχρονίς κρεμείται.

Σμάρι μακρόφωνα πουλιά μαλώνει κι' άγρια κράζει. Τίποτα. Κρύα κι' ασάλευτη, στόν τόπο της μουνιάζει.

Όρθο ε' όρνιθι δέ μηνά. Ψυχή! Άπολημοσύνη! Κι' ό χοροτάξιδος καιρός ξεπίσω τήν άφίνει.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΜΕ ΤΗ ΒΡΟΧΗ

Χτύπησε τόν κουδούνι. Ο καθηγητής συντόμεψε τόν άπογεματινό μάθημά του κι' άνοιξε ή πόρτα τής τάξης. Έγώ κι' ό ξάδελφός μου πήραμε τά καπέλλα μας και βγήκαμε μαζί με τούς άλλους. Ο διάδρομος ήταν σκοτεινός και βούιζε από μαθητές πού στεκόνταν και περίμεναν με τά καπέλλα στο κεφάλι και τά βιβλία στα χέρια. Έξω έβριχνε βροχή με τόν ασήλ, κανείς δεν ξεμύτιζε άπ' τήν ξώπορτα. Στεκόμαστε μόνο και κοιτάζαμε.

Τό δειλινό είχε γίνει θαμπό και σκοτεινό. Στο δρόμο έτρεχαν άταχτα ποταμάκια από θολά νερά. Μιά σειρά κάρρα περνούσαν ήσυχα-ήσυχα και σά βαριεστημένα. Τ' άλογά τους ήταν σκεπασμένα με γυαλιστερούς μουςαμάδες πού έσταζαν άπ' όλες τις μεριές. Περπατούσαν ύπομονετικά και βύθιζαν ρυθμικά, σά μηχανές, τις όπλές τους στα νερά και στις λάσπες. Οι άγωγιάτες είχαν ρίξει στο κεφάλι τά παλτά τους και κρατούσαν ράθυμα τά χαλινάρια, σά νά μή τούς έννοιαζε τότε θάφταναν.

Θέαμα σκοτεινό και μελαγχολικό. Σύννεφα παντού, βροχή ακατάπαυτη. Άρχισαμε νά στενοχωριόμαστε. Πότε θα πηγαίναμε σπίτι;

— Θα μάς στείλουν όμπρέλλες, είπε ό Μίμης. Νά περιμένουμε.

— Μά έπρεπε νάχουν στείλει. Ός τόν βράδυ θα περιμένουμε; Έγώ λέω νά βάλουμε μιάν τρεχάλα...

— Άστειεύσαι; Δέ βλέπεις τί γίνεται;

Κείνη τή στιγμή, δυό συμπαθητές μας, πιδ άποφασιστικοί από μάς, έκρυψαν τά βιβλία κάτω άπ' τις μπλούζες τους κι' όρμησαν μέσα στη βροχή. Πάτησαν μέσα στα νερά, τίναξαν λάσπες δεξιά κι' άριστερά, πήδησαν λίμνες και ρυάκια, κουνώντας κωμικά χέρια και πόδια, και βγήκαν στην άλλη μεριά τού δρόμου. Μά είχαν γίνει κιόλας μούσκεμμα. Δεν τάδγαζαν πέρα. Έτρεξαν κι' οι δυό και χώθηκαν κάτω άπ' τόν ύπόστεγο τού άντικρυσού μαγαζιού, όπου στεκόνταν κι' άλλοι διαδότες. Γελοούσαν οι άλλοι με τόν πάθημά τους, γελάσαμε και μες, μ' όλο πού τόν θέαμα αυτό μεγάλωσε τήν άμνησάνια μας.

Τί θα γινόταν; Έγώ δέν τολμούσα νά έπαναλάβω στο Μίμη τήν πρότασή μου. Είχαμε μπρός μας τόν παράδειγμα. Άλλωστε μούρθε κείνη τή στιγμή άμυδρά στο νού ή συμβουλή τής μητέρας, πού μάς τήν είχε έπαναλάβει άμέτρητες φορές.

— Όταν βρέχει, έλεγε, ή άνυπομονησία είναι τόν χειρότερο κακό. Χρειάζεται ύπομονή. Στα τελευταία, ή ή βροχή θα πάψει ή θα σάς έρθει όμ-

πρέλλα. Παρά νά μουςκευήτε και νά πουντιάσετε, καλύτερα νά χασομερήσετε λίγη ώρα.

Κείνη τή στιγμή άκούστηκε από μακριά, άδυνατισμένο μέσ' άπ' τή βροχή, τόν σφύριγμα τού τραίνου. Αυτό μάς έκανε νά νοιώσουμε πιδ καθαρά πόσο μάς είχε άργοπορήσει ή βροχή. Τόν τραίνο έρχόταν πάντα μισή ώρα ύστερ' άπ' τόν μάθημα.

— Μίμη, χάσαμε μισή ώρα! Θα μάς πάρει νύχτα. Πότε θα βρούμε τις λέξεις τών λατινικών, πότε θα ετοιμάσουμε τά έλληνικά. Έγώ λέω νά... Άλλωστε, νά, λιγοστεύει.

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ς'. (Συνέχεια)

Υστερα πού ή Μαρίτσα γύρισε στο σπίτι, άκουσε τόν Ζωηρό νά κλαίη και νά ξύνη τήν πόρτα τής κάμαρας πού τόν είχαν κλεισμένο.

— Τόν κακόμοιρο, συλλογίστηκε, τόν έέχασα τόσες ώρες!

Και μεσάνοιξε τήν πόρτα, για νά μπή και νά τόν παρηγορήσει. Άλλα ό σκύλος, μόλις είδε νάνοιξη ή πόρτα, όρμησε, έσπρωξε τόν πορτόφυλλο, έσπρωξε μαζί και τή Μαρίτσα και πετάχτηκε έξω σαν τρελός.

Η Μαρίτσα τόν κυνήγησε, μά πού νά τόν φιάσει! Ο Ζωηρός, από τις άνοιχτές πόρτες, βγήκε έξω κι' άρχισε νά τρέχη με μεγάλη γληγοράδα προς τόν λιβάδι. Σά νά καταλάβαινε, νά μυριζόταν, πώς εκεί ήταν ό έχθρός, πού

έξαιτίας του τόν άφιναν αυτόν και τόν ξεχνούσαν κλεισμένο, έτρεχε τώρα νά τόν βρή, νά τόν εκδικηθή.

— Κατερίνα! τρέξε!...

ό Ζωηρός πάει στη Βιολέττα!... Θα μάς τή διώξη!... Τρέξε, Κατερίνα!... Πρόφτασ' τον! γύρισ' τον! μπάσ' τον μέσα! Ζωηρέέέ!

Μά τού κάκου φώναζε κι' έτρεχε ή Μαρίτσα. Τού κάκου έτρεχε κι' ή Κατερίνα. Ο σκύλος έτρεχε πιδ γρήγορα άπ' αυτές. Έφτασε στη μικρή λίμνη όπου βρισκόταν ακόμα ή Βιολέττα, και μπήκε μέσα γαντζώνοντας με λύσσα.

Η καίμενη ή αγελάδα βγήκε εύθως από τάλλο μέρος κι' άρχισε νά τρέχη κατατρομαγμένη. Πίσω της ό Ζωηρός, τήν κυνηγούσε σ' όλο τόν λιβάδι γαντζώνοντας. Λίγο ακόμα κι' ή Βιολέττα θα πηδούσε τά κάγγελα και θάφευγε.

Εύτυχώς στο λιβάδι ήταν κι' ό μπαμπάς τής Μαρίτσας, πού άμα είδε τί συμβαίνει, έτρεξε φωνάζοντας στην ύπηρέτρια:

— Στάσου αυτού πού είσαι με τή Μαρίτσα! μήν κυνηγήσει!

Η Μαρίτσα κι' ή Κατερίνα σταμάτησαν στο περβόλι. Κι' ύστερα ό μπαμπάς φώναξε τόν σκύλο:

— Ζωηρέ!... Έλα δώ γρήγορα!

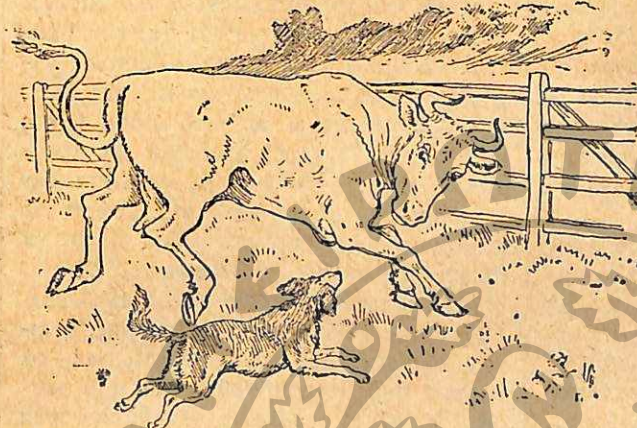
Ο σκύλος, μόλις άκουσε τή φωνή τού άφεντικου του, στάθηκε φοβισμένος και νουλουριάστηκε στα πόδια του. Η αγελάδα όμως, άμα είδε πώς ό Ζωηρός δέν τήν κυνηγούσε πιά, αντί νά φύγη από τά κάγγελα, προχώρησε προς τόν μπαμπά τής Μαρίτσας με τά κέρατα κατεβασμένα. Είχε άγριέψει, δέν έβλεπε πιά μπροστά της.

Η Μαρίτσα τήν είδε, φοβήθηκε πολύ για τόν μπαμπά της, ακόμα και για τή μαμιά της πού στεκόταν από πίσω του, κι' έβαλε τά κλάματα και τις φωνές:

— Φύγετε! φύγετε! θα σάς χτυπήση!... θα σάς σκοτώση!...

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ

Αγαπητοί μου,

ΤΑΣ Ἀθήνας, ἡ καθαυτὸ θεατρικὴ ἐποχὴ, — ἡ σαιζὸν ποὺ λένε, — εἶναι τῶρα τὸ καλοκαίρι. Ἀρχίζει ἀπὸ τὸ Πάσχα καὶ τελειώνει μὲ τὰ πρῶτα κρύα τοῦ φθινοπώρου. Ὅσον καιρὸ δηλαδὴ τὰ θεάτρα μποροῦν νὰ εἶναι ἐξοκεπα, ὑπαίθρια, ἡ ἀπλῶς σκεπασμένα μὲ μιὰ τέντα γιὰ τὴ βροχὴ. Γιατὶ τότε τὰ συχνάζουν πολὺ οἱ Ἀθηναῖοι, τότε παρουσιάζονται καὶ τὰ νέα ἔργα, τότε μιλοῦν γι' αὐτὰ οἱ κριτικοὶ κι' ὁ κόσμος, τότε τὸ θέατρο γίνεται τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας καὶ... τῆς νυκτός. Τὸ χειμῶνα εἶναι μόνο σχεδὸν οἱ Κινηματογράφοι. Τὸ πολὺ-πολὺ καὶ κανέναν θέατρο γιὰ ὑπερέττα ἢ ἐπιθεώρηση. Οἱ ἄλλοι, κατὰ κανόνα, κάνουν περιοδείες στὶς ἐπαρχίες καὶ στὸ ἐξωτερικόν. Κι' αὐτὸ ἀπὸ χρόνια, ἀνέκαθεν.

Πολλοὶ μαλιστα ἔχουν τὴν ιδέα πὼς ἡ θεατρικὴ ἐποχὴ στὰς Ἀθήνας θάναί πάντα τὸ καλοκαίρι, ὅπως ἦταν καὶ στὴν ἀρχαιότητα, γιατί τὸ κλίμα τὸ ἀπαιτεῖ. Τὸ βέβαιον εἶναι πὼς ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Αἰσχύλου, τὰ πράγματα ἐδῶ δὲν ἄλλαξαν πολὺ. Καὶ τὴν τραγωδίαν τοῦ «Ἐπὶ ἐπὶ Θήβας» ποὺ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πρωτοεῖδαν στὸ Διονυσιακὸν θέατρο στὰ 400 π. Χ., τὴν ξαναεῖδαν καὶ στὰ 1925 μ. Χ. στὸ Ἀθηναῖο, πάλι δηλαδὴ σ' ἀνοικτὸ θέατρο ποὺ μόνο ἡ σκηνὴ τοῦ εἶναι σκεπασμένη.

Ὅσο, τὰ περισσότερα θεάτρα στὰς Ἀθήνας εἶναι τῶρα μεχρὰ, καλοκαιρινὰ δηλαδὴ μαζὶ καὶ χειμωνιάτικα, μὲ στέγη κινητὴ, ποὺ τὸ καλοκαίρι μπορεῖ νὰ νολέη ἢ νὰ βγαίῃ. Καὶ τοῦτο γιὰ νὰ παρατείνεται λίγο ἀκόμα ἡ θεατρικὴ ἐποχὴ, ἢ νὰ μπορεῖ νὰ ῥυθμίσῃ νωρίτερα. Ἐτοί διαρκεῖ τῶρα ἕξ-ἑπτὰ μῆνες. Ἀλλὰ εἴταν πρωτοῦρθε στὰς Ἀθήνας, εἶπα σχεδὸν τὰ θεάτρα ἦταν ὑπαίθρια καὶ μάλιστα τὰ περισσότερα δὲν εἶχαν οὔτε τέντα γιὰ τὴ βροχὴ. Δηλαδὴ καθαυτὸ χειμωνιάτικο, κλειστὸ, δὲν ἦταν τότε παρὰ τὸ Δημοτικόν, ποὺ σήμερον χρησιμεύει γιὰ κοινοὶὰ προσφύγων. Τὸ Βασιλικόν (Ἑθνικὸν σήμερον) δὲν εἶχε κτιστὴ ἀκόμα. Διὸ ἀπόπειρες χειμωνιάτικων θεάτρων, — ἕνα «Βαριετέ» λεγόμενον στὴν ὁδὸν Σταδίου, ἕν' ἄλλο, «Ἑλληνικὴ Κωμῳδία», στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Προαστείου, — ἐναυάγησαν ἀκριβῶς γιατί οἱ Ἀθηναῖοι δὲν πῆγαιναν σὲ θέατρο τὸ χειμῶνα. Καὶ τὰ δύο ἐκεῖνα θεάτρα ξανάγιναν γρήγορα σπῆτια καὶ μαγαζιά.

Τὰ ὑπαίθρια ὅμως, ἀπὸ τότε, ἦταν κάμποσα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὰ λεγόμενα «παρισία», ἔξω ἀπ' τὴν πό-

λιν, κατὰ τὸ Ζάππειον καὶ τὸ Στάδιο: τοῦ «Ὀρφανίδου», (σ' ἕναν κήπο στὴν Δενδροστοιχίαν, ἐκεῖ ὅπου σήμερον εἶναι ἡ εἰσοδὸς τοῦ πάρκου τοῦ Ζαππείου,) ὁ «Ἀπόλλων», (μέσα στὸ πάρκον αὐτό,) ὁ «Παράδεισος», τὸ «Ἀντρον τῶν Νυμφῶν» κτλ. Μέσα στὴν πόλιν πάλι εἶχαμε τὸ «Θέατρο τῆς Ὀμονοίας», (τὸ ἴδιον ποὺ ἔγινε κατόπι «Νέα Σκηνή» καὶ σήμερον εἶναι «Θέατρο Μαρίας Κοτοπούλης»), τὸ θέατρο Τόσχα στὴν ὁδὸν Σταδίου, τὸ θέατρο τῆς Νεαπόλεως στὴν ὁδὸν Ἱπποκράτους, κοντὰ στὸ φοιτητικὸν καφενεῖο «ὁ Κοραΐς», τὰ συνοικιακὰ τοῦ Θησείου, τοῦ Μεταξουργείου, τὸ «Ἀθηναῖο» κἄ.

Ἐ, σ' ἐλ' αὐτὰ τὰ θηναϊκὰ θεάτρα ἡ σαιζὸν δὲν βαστοῦσε τότε παρὰ τέσσαρις μῆνες τὸ πολὺ. Ἀρχίζε τέλη Μαΐου, «καιρὸς ἐπιτρέποντος», καὶ τελειώνει μὲ τὰ πρωτοδρόχια. Πολὺ ἀργότερα ἐβαλαν τίς τέντες ποὺ συγχωροῦσαν στὰ θεάτρα, ὅσα ἦσαν μέσα στὴν πόλιν, νὰ ἐργάζωνται κι' ὥς τὰ μέσα τοῦ Ὀκτωβρίου, ἂν δὲν ἐπαιναν κρύα δυνατὰ. Καὶ πολὺ ἀργότερα ἄρχισαν νὰ χτίζονται τὰ μεχρὰ ποὺ σᾶς εἶπα ἢ νὰ μετατρέπονται ἔτσι τὰ ὑπάρχοντα, ὅπως τὸ θέατρο Κοτοπούλης καὶ τὰ «Διονύσια» (πρῶτὴν «Παντοπούλου») ποὺ στὴν ἀρχὴ ἦταν μόνο καλοκαιρινὰ. Σήμερον ἡ πόλιν μας εἶναι γεμάτη θεάτρα. Χειμωνιάτικα, καλοκαιρινὰ, μικρά, κεντρικά, συνοικιακὰ, ἐξοχικά, ἔχει... μὰ ξέρω κι' ἐγὼ πόσα ἔχει; Πλήθος, ἀμέτρητα! Χωριστὰ τὰ κινηματοθέατρα. Κι' ἐνθ' τὸ χειμῶνα δὲν λειτουργοῦν οὔτε τὰ μισὰ, τῶρα τὸ καλοκαίρι λειτουργοῦν ὅλα. Ποῦ νὰ πρωτοπάη κανεῖς, τί νὰ πρωτοῖδῃ;

Ἐ, φυσικά, ἡ πόλιν μας μεγάλωσε, μαζεύθηκ' ἐδῶ ἕνα σωρὸς κόσμος, ἔγιναν συνοικισμοὶ καινούργιοι, καὶ τὰ θεάτρα ποὺ λειτουργοῦσαν ὡς πρὸ τῆς σάρων-πέντες χρόνων, δὲν θάταν πιά ἀρκετὰ. Αὐτοὶ βέβαια εἶναι ὁ κυριότερος λόγος ποὺ ἔγιναν τῶρα ὑστερα καὶ λειτουργοῦν τόσα θεάτρα, καὶ μέσα στὴν πόλιν κι' ἔξω. Μὰ εἶναι κι' ἕνας ἄλλος: ἡ φιλοδοξία τῶν ἡθοποιῶν. Κάθε πρωταγωνιστής, εἴτε στὸ δρᾶμα εἴτε στὴν ὑπερέττα, θέλει νάχη θίξοσιν αὐτὸ τὸ καλὸν δικό του. Καὶ τὸ κατορθῶναι ὅπως μπορεῖ. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ ποτελέσματα εἶναι δυσάρεστα. Πρῶτον, τὸ ἀθηναϊκὸ κοινόν, ὅσο μεγάλο κι' ἂν εἶναι τῶρα, δὲν ἀρκεῖ γιὰ νὰ τρέφῃ τόσα θεάτρα. Καὶ τὰ περισσότερα δὲν κάνουν καθόλου «χρυσὴς δουλειᾶς». Δεύτερον, ὁ διασκορπισμὸς τῶν θεατρικῶν στοιχείων ἐμποδίζει μιὰ καλὴ ἐργασία. Δὲν ὑπάρχει σχεδὸν ἕνας πολυμελὲς δραματικὸς ἢ λυρικὸς θίασος, ἀπὸ διαλεχτοὺς ἡθοποιούς, ἱκανὸς νὰ παίξῃ στὴν ἀντίθετα ἕνα ὅποιοδήποτε ἔργο. Παντοῦ βλέπει κανεῖς δύο-τρεις

καλοὺς, ἄλλους τόσους ὑποφερτοὺς καὶ τοὺς ἄλλους ὅλους ἀνυπόφορους. Ἐνθ' δηλαδὴ τὰ στοιχεῖα ποὺ ἔχουμε, μόλις θάταν ἀρκετὰ γιὰ δύο, τὸ πολὺ γιὰ τρεῖς μεγάλους δραματικούς θιάσους, καὶ γι' ἄλλους τόσους θιάσους ὑπερέττας, τῶρα εἶναι χωρισμένα, σκόρπια, σὲ δέκα, σὲ εἴκοσι μικροὺς. Μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτα γενναῖον;

Ὅπως δὴποτε, σὲ μερικὰ θεάτρα, στῆς Κυβέλης π. χ.: τὰ ἔργα παίζονται καλὰ. Κι' εἴταν βλέπετε στὸ πρόγραμμα κανένα σοβαρὸ, διαλεχτὸ ἔργο, εἴτε κλασσικόν, εἴτε νωτέρον, μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε, τουλάχιστον στὶς ἀπογευματινές. Μόνο στὰ ἐλαφρὰ καὶ στάκατάλληλα νὰ μὴν πατάτε. Τὸ θέατρο εἶναι βέβαια ἀπὸ τίς ὥραιότερες, τίς ὠφελιμότερες ψυχαγωγίας. Ἀλλὰ μόνο τὸ καλὸ θέατρο. Τὸ κακὸ εἶναι καταστροφὴ. Εἶναι χειρότερον κι' ἀπὸ τὰν ἡθικὰ ἀναγνώσματα ποὺ σᾶς ἀπαγορεύουν. Καὶ νὰ τάποφεύγετε ὅχι μόνο τῶρα ποὺ εἰσθε παιδιὰ, ἀλλὰ κι' ἀφοῦ μεγαλώσετε.

Σας ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΙ COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'. (Συνέχεια)

Δὲν τῆς ἔλεγε τίποτα. Τῆς χάιδευσεν μόνο ἐλαφρὰ τὸ κεφάλιν.

Τέλος τὸ κακὸ μετριάσθη καὶ τότε ἡ κυρία Φανὴ τῆς μίλησε, τὴ ρώτησε: — Τί ἔχεις, Μαρλίκα μου; Πές μου τί ἔχεις, νὰ σὲ παρηγορήσω.

— Ἡ λύπη μου δὲν ἔχει παρηγοριά! φώναξε κλαίγοντας ἡ Μαρλίκα: ἡ λύπη μου παρηγοριὰ δὲν ἔχει! Ἡμάρτον, κυρία μου Φανή, ἡμάρτον!... Ὡς ξέρατε τί ἔκαμα, θὰ μὲ διώχνετε στὴ στιγμή, θὰ μοῦ λέγατε «ἔξω, καλιοκόριτσο!»

— Ὅχι! μπορεῖ νὰ τὸλεγα σ' ἕνα κορίτσι ποὺ θὰ τῷ δόξαζε ἀμετανόητο, ὅς ἦταν τὸ σφάλμα του καὶ μικρό, ἀλλὰ ποτὲ δὲ θὰ τὸ πῶ σ' ἕνα κορίτσι ποὺ κλαίει, μετανοεῖ καὶ λέει ἡμάρτον! Ἀπεναντίας θὰ τὸ παρηγορήσω, θὰ τὸ βοηθήσω νὰ διορθώσῃ τὸ κακὸ ποὺ ἔκαμε, ὅσο μεγάλο κι' ἂν εἶναι αὐτὸ τὸ κακόν. Ἐλα, Μαρλίκα μου, πές μου τί ἔκαμες, ὅσο νὰ πάῃ ἡ Αἰμιλία νὰ φωνάξῃ τὰ παιδιὰ ποὺ παίζουν στὴν αὐλὴ.

Καὶ λέγοντας αὐτά, ἡ κυρία Φανὴ ἔγνεψε τῆς Αἰμιλίας ποὺ κατάλαβε ἀμέσως κι' ἔγινε ἀστραπή.

— Ἐλα, τῶρα ποὺ εἰμαστε οἱ δύο μας, λέγε μου, Μαρλίκα. Τί σοῦ συνέβη;

Ἡ Μαρλίκα τῆς διηγήθηκε τότε ὅσα ξέρομε κι' ἀνακουφίσθηκε. Ἡ κυρία Φανὴ δὲν θέλησε νὰ μικρύνῃ τὸ σφάλμα τῆς, νὰ τῆς παραστήσῃ πὼς δὲν ἦταν τίποτα σπουδαῖον ἂν περιφρόνησε

ἢ ἀρνήθηκε τὸ Γεροθωμά. Ὅχι, εἶχε κάνει κακά, πολὺ κακά μάλιστα. Τὸν καλὸν ἄνθρωπον, τὸν εὖ ῥγέτη τῆς, ποὺ ὅσα εἶχε κάνει γι' αὐτὴν, ποὺ τόσα ἔχε ὑποφέρει ἐξαιτίας τῆς, δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν πικράνῃ ἔτσι. Τὸ μόνο καλὸ ἦταν ποὺ τὸ ἀναγνώριζε, ποὺ μετανοοῦσε γιὰ τὸ ἀσυγχώρητον σφάλμα τῆς ἢ ἦταν πρόθυμη νὰ τὸ διορθώσῃ.

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν τῶρα, τῆς εἶπε στὸ τέλος, τί πρέπει καὶ τί μπορεῖ νὰ γίνῃ. Ὅλ' αὐτὰ ποὺ μοῦ διηγήθηκες, τὰ ξέρει ὁ πατέρας σου;

— Ὅχι, εἶπα, τοῦ ἀποκριθῆκε ἡ Μαρλίκα. Δὲν ξέρει πὼς εἶπα «ὄχι» εἴταν ἡ ρώτησάν ἂν τὸν γνωρίζω. Ὡς, τῶρα ἔξω τοῦ πῶ καὶ θὰ τοῦ γυρέψω συγνώμην!

— Νὰ μὴ τοῦ πῆς τίποτα, Μαρλίκα μου. Τὸ ξέρω πὼς αὐτὸ θὰ σοῦ ξαλάωνε τὴν καρδίαν, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τὸ κάνῃς. Ὁ καίμενος ὁ γέρος θὰ πικραίνεται περισσότερο. Ὅχι, αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ μάθῃ ποτὲ, ἀκούς, Μαρλίκα μου; Τὸ ξέρω, τὸ μυστικὸν αὐτὸ θὰ εἰς στενοχωρῇ, θὰ θέλῃς νὰ τὸ φανερώσῃς, νὰ ξεθυμάνῃς: ἀλλὰ δὲν πειράζει! Ἰσα-ἴσα ποὺ αὐτὸ θὰ σὲ κρατήσῃ καὶ μὴν τὸ ξανακάνῃς. Προσπάθησε ἄρα, μ' ἄλλον τρόπο, νὰ κάμῃς τὸ Γεροθωμά νὰ ξεχάσῃ τὴν πίκρα ποὺ τοῦ προέβησεν. Ἐτσι μόνο θὰ συχωρεῖς καὶ σὺ τὸν ἑαυτὸ σου. Σκέψου καλὰ αὐτὰ ποὺ σοῦ εἶπα, μὴν κλαῖς καὶ ξαναπιὰσε τὸ ράφιμό σου.

Ἡ Μαρλίκα συμμορφώθηκε. Κι' εἴταν ὁ Γεροθωμάς ξαναπῆγε γιὰ νὰ τὴν ἀρῇ, τὴ βρῆκε ἡσύχη καὶ πρόθυμη ὅσο ὑποφέρει τὰ πάντα γι' ἀγάπην τοῦ πατρὸς ἐπανωφόριον τοῦ, ἡ Μαρλίκα δὲ θὰ ἔπρεπε νὰ πηγαίῃ κοντὰ τοῦ καὶ τοῦ κρατῇ μάλιστα καὶ τὸ χέρι. Τόσο πολὺ εἶχε ἀναστανθῇ τὸ σφάλμα τῆς καὶ τόσο πολὺ εἶχε μετανόησιν.

Ἀπὲξ ὁ Γεροθωμάς ἀνέβη στὸ παράθυρον καὶ φώναξε: — Μαρλίκα! Μαρλίκα! ἔλα νὰ πάμε!

Ἐδῶς ἡ κυρία Φανὴ ἀνέβη τὴν πόρταν κι' ἔγνεψε στὸ Γεροθωμά νὰ μῇ. Ἐπειτα τοῦ εἶδει τὴν Μαρλίκα καὶ τοῦ εἶπε: — Γεροθωμά, ἡ Μαρλίκα λυπάται καὶ ἀνακαρδὰ καὶ μετανεῖ γιὰ κείνο ποὺ τοῦ εἶπε χθὲς βράδυ. Σὲ παρακαλεῖ, καὶ κι' ἐγὼ σὲ παρακαλῶ, νὰ τὴ συγχωρέσῃς, ἂν ὄχι τῶρα εὐθὺς, ἀλλὰ καίποτε... ἀργότερα... εἴταν ἰδῇς καὶ καταλάβῃς ὅτι θὰ τὸ ἀξίζει...

Μπᾶ! ὁ καίμενος ὁ Γεροθωμάς ἤθελε νὰ τὴ συχωρέσῃ εὐθὺς, τὴν ἴδιαν στιγμήν. — Ἡμάρτον, πατέρα! (Σελ. 229, στ. 6.)

«Ἡμάρτον, πατέρα!»
(Σελ. 229, στ. 6.)

— Ἡμάρτον, πατέρα! ψιθύρισε ἡ Μαρλίκα.

Ὁ Γεροθωμάς τὴ σήκωσε τότε στὴν ἀγκαλιά του, τὴ φίλησε καὶ τῆς εἶπε: — Κι' ἐγὼ, Μαρλίκα μου, ἔλεγα πὼς δὲ μὴγαπᾶς πιά!..

Κι' ἡ φωνὴ τοῦ ἔτρεψε.

— Μαρλίκα! αὐριο πάλι! φώναξε ἡ κυρία Φανὴ ἐνθ' ἔφευγε ἡ Μαρλίκα, σφίγγοντας μὲ τὰ δύο τῆς χέρια τὸ χέρι τοῦ γέροντος τῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Τὸ κακὸ γεννᾷ καλόν.

Τὴν ἄλλη μέρα, εἴταν ἡ Μαρλίκα ξαναπῆγε στῆς

κυρίας Φανῆς, εἶδε μὲ ἱστορία στὸ τραπέζιν ἕνα σωρὸ κουρέλια πανα λογιῆς καὶ, μέσα σ' ἕνα χάρτινο κουτί, ἀνοικτό, ἕνα σωρὸ ξύλινες κούκλες.

— Ἀ! τ' εἶν' αὐτά; ἔκαμε.

— Ὡς, τῶρα, τὰ εἶδες ὅλα ἀπὸ τὸν ψυχοπατέρα σου. Μὰ εἶναι καιρὸς νὰρχίσῃς νὰ τὸν βοηθήσῃς λίγο καὶ σὺ. Πὼς τότε ποὺ ἔκανες καὶ πουλοῦσες σκούπιτες;

— Ἐ, τῶρα θὰ κάμῃς κάτι καλύτερον. Εἶδες, τὰ φορέματά του παραπάλλωσαν, κι' ὅχι μόνο τὸν δείχνουν σὰ ζητιάνον, κουρελιάρη, παρὰ δὲν τὸν ξεταίλουν πιά. Κι' ἔρχεται χειμῶνας... Λοιπόν, ἐσὺ θὰ ἐργασθῇς ἀπὸ τῶρα καὶ θὰ μαζεύῃς λεπτὰ, νὰ τοῦ ἀγοράσῃς ἕνα ζεστό ἐπανωφόρι γιὰ τὸ χειμῶνα.

— Ὡς, τί χαρὰ μου, φώναξε ἡ Μαρλίκα. Καὶ φορεσιὰ νὰ τοῦ ἀγοράσω, καὶ καπέλλο, καὶ παπούτσια, μακάρι! μὰ πὼς θὰ τὸ καταφέρω;

— Μ' αὐτὲς τίς κούκλες. Θὰ σοῦ δειξῶ ἐγὼ πὼς νὰ τίς ντύσῃς ὁρᾶτα. Δὲν εἶναι κανένα δύσκολον. Οἱ κούκλες στοιχίζουν μιὰ δραχμὴ ἢ δωδεκάδα. Τὸ ντύσιμό τους δὲν στοιχίζει παρὰ τὴν ἐργασίαν. Γιατὶ γίνεται μὲ ἄχρηστα κουρέλια. Γύρεψα ἀπὸ διάφορα σπῆτια καὶ θὰ μοῦ δώσουν κι' ἄλλα. Βρῆκα κι' ἕνα ἔμπορον ποὺ θάγοράζῃ τίς κούκλες σου δεκαπέντε ὡς εἰκοσιπέντε λεπτὰ τὴ μία. Ὅσο καλύτερες εἶναι, τόσο πιά ἀκριβὰ θὰ τίς πληρώνῃ. Κι' ἔτσι θὰ κερδίσῃς μιὰ, μιὰμισήν δραχμὴ τὴν ἡμέραν.

Τι καλὰ! Καταχαρούμενη, ἡ Μαρλίκα ἄρπαξε μιὰ κούκλαν, διάλεξε κι' ἕνα γαλάζιον κουρέλι κι' ἄρχισε ἀμέσως νὰ τὴ ντύνῃ. Ἀλήθεια, δὲν ἦταν δύσκολον. Μὲ λίγες ψαλλιδιές, μὲ λίγες καρφίτσες, μὲ λίγη κόλλα, κάπου-κάπου καὶ μὲ λίγες βελονιές, γίνεται ἡ φορεσιὰ τῆς κούκλας καὶ τελειώνει. Φτάνει νάχη λίγο γούστο ἢ ράφτρα τῆς.

Κι' ἡ Μαρλίκα εἶχε πολὺ. Μὲ τὰ κουρέλια ποὺ εἶχε, παίρνοντας μιὰ-μιὰ κούκλαν, τὴν ἔντυνε στὴ στιγμήν καὶ τὴ μεταμόρφωνε σὲ μικρὴν κορίτσκιν, σὲ καμαριέρα, σὲ μικρὴ μαθήτριν ἢ σὲ μεγάλην

«Ἡ Μαρλίκα ἄρπαξε μιὰ κούκλαν...» (Σελ. 229, στ. 7.)

κυρία στολισμένη γιὰ ἐπισκέψεις ἢ γιὰ χορό.

Πρὶν χτυπήσῃ μεσημέρι, ἦταν ἑτοιμὲς δώδεκα κούκλες. Ἡ κυρία Φανὴ πῆρε τότε τὴ Μαρλίκα καὶ τὴν πῆγε στὸν ἔμπορον ποὺ ἔμεινε πολὺ εὐχαριστημένος γιατί ἡ ἐργασία ἦταν στερεὰ καὶ κομψή. Καὶ παρήγγειλε στὴ Μαρλίκα νὰ τοῦ ντύσῃ ὅσες κούκλες μπορούσε.

Ἡ κόρη τοῦ Γεροθωμά ἦταν ὀλη χαρὰ. Γιατὶ ντύνοντας κούκλες, θὰ μπορούσε νὰ ντύσῃ καὶ τὸ γέροντῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

Μέσα στὸν κήπον τὰ μικρὰ παίζουν κοριτσάκια, Μὲ ὀφ' ποδιές, μὲ μπλε ποδιές μ' ὀλόασπρα φουστάνια. Μέσα στὸν κήπον τὰ μικρὰ κορίτσια ὡς τριγυρίζουν, Πιτσιρικᾶν, ὅμοια λεπτὰ περὶ ἀπὸ ντυμένο, Μαζὶ τους μὲς στὸν κήπον αὐτὸ πὼς θάβειαν νὰ μένω!

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

[Αειδ. Έγκο. 69]
Ξεπρόβαλε, ήλιε, απ' το βουνό
τον κόσμο να φωτίσης
και στη θλιμμένη μου ψυχή
παρηγοριά να χύσης.

Στο παραθύρι μου πουλιά
θάρουν να φερούγισον
και στη σκληρή μου μοναξιά
γλυκά θα τραγουδήσουν.

Αχ! νάχα σάν και σās πτερὰ
μαζί σας να πετάξω,
και στο νηρι τόνειρευτο
παντοτεινά νάραξω,

Ποῦνε ποτάμια, ρεματιές,
κήτους, χωράφια, ἀλώνια,
και στα πυκνά τὰ δάση του
γλυκολαλῶν τήδονία....

Φαληρική Δύρα

ΜΑΝΝΟΥΛΑ ΜΟΥ

[Αειδ. Έγκο. 59]

Ένα δειλινό σ'έχασα για πάντα.
Ήμουν μικρή τότες, τόσο μικρή
και δεν ένιωθα τί θα πεί ἀρπά-
νια. Τώρα που μενάλωσα, στίς
πιδ δύσκολες στιγμές της ζωής
μου γέυνω ταπεινά το κεφάλι
μπρός στο μεγάλο μυστο κάδρο
σου. Τὰ μάτια μου συχνά βουρ-
καμένα ἀπ'απολαύσεις το γλυκό
σου προσώπου και το κάκου
γυρέβουν να χαρουν ένα κρυφό
σου χαμογέλιο. Έσύ μένεις πάντα
βουβή, ακούνητη. Γιατί, μαννούλα
μου; Σκέψου τὰ ἔξη μου χρόνια,
τὰ πιδ ἐφτυχισμένα χρόνια της
ζωής μου, που στολίζονται ἀπὸ
τὰ χάδια σου, τὰ χαμογέλια σου,
τίς συμβουλές σου και τὰ μαλω-
ματα σου που δαν τὴ γλῶσσα του
χαδιού κι' ἄφρα, και δὸς μου τὴν
συχώρεση που σου γυρέβω γονα-
τιστή.

Ναί, δεν ἔκλαψα τότες, γιατί
ἤμουν ἕνα τόσο θα μωρουδέλλι
και τὰπαιρνε δλ' ἀψήφιστα.

Μὰ κλαίγω τώρα που νιώθω
πλέρια τὸ χαμό σου. Θυμῶμαι
τὴ μέρα κείνη, τὴν κακή μέρα,
πὼς κάπως βρέθηκε και μὰ πα-
ξε ἀπ' τὸ χέρι, τὴν ὥρα που προ-
σπαθοῦσα σὲ μιά κώχη τῆς κά-
μαρας να τυλίξω τὴν κοιλία μου
μ' ἕνα μαύρα πανί.

— Έλα, μούτρε, ἔλα να φιλήσης
τὴ μάνα σου! Έρβα σου φίλα
λαχανασμένη ἀπ' τὸ γρήγορο
ἀνέβασμα τῆς σκάλας και προσπα-
θούσα, πατώντας στίς μύτες τῶν
ποδιών μου, να σὲ ξεχωρίσω, μαν-
νούλα μου, ἀπ' τὰ λουλούδια.

Ένας σωρός ἀπ' ἀφὰ ἐκρυβε
τὸ προσώπιόν σου που οἱ ἀγα-
πημένοι σου εἶχαν στολίσει.

Και με σήκωσαν να σὲ φιλήσω
— θυμῶμαι, — γιὰ στεγνή φορά.
Μόλις ἀγγίξα στο κούτελο. Ἡ-
σουν κρύα, παγωμένη. Μὰ δεν
ἔκλαψα. Έίως κἀπὶ τρεμούλα
να τὰράξε το κορμί μου, γιατί
κλωτσώντας πῆδηξα ἀπ' τὴν ξένη
ἀγκυλιά, τρέχοντας ὁλόισα στο

γέρο-παππού, που σάλλη κάμαρα
κοίτονταν παράλυτος.

— Παππού, ψιθύρισα με κόπο.
Ἡ μαμμά κοιμάται. Με τὰ καλά
τῆς ὁμῶς παπούτσια;
Και γούρλωσα τὰ μάτια ἀπὸ ἀ-
πορία...

— Πήγαινε να παίξεις, παιδάκι
μου, μάλαντες κομπιαστά.
Έπαιξα; Δὲ θυμάμαι. Όλο
τάπνομα τὸ πέρασα σὲ ξένο
στῆτι χωρίς να κλάψω.

Τὸ βράδυ-βράδυ με πῆρε ὁ
παπάκης ἀπ' τὸ χέρι και γυρί-
ζαυε σίτι. Βουβὸι κι' οἱ δυό.
Τὰ μάτια του ἦταν κόκκινα. Φαί-
νεται νάχε κλάψει πολύ. Στὸ δρό-
μο νάποιο παιδάκι βρήκαμε με
λερωμένο φορεματάκι και μου-
τράκι.

— Μπαμπάκα, εἶπα ξαφνικά,
ἀφτὸ τὸ παιδάκι δεν ἔχει μανού-
λα, ἔ;
— Περπάτα γρήγορα, μὴν κρυώ-
σεις, μάλαντες παραξένα...
Και δεν ἔκλαψα τότες, μαννού-
λα μου, μὰ κλαίγω τώρα.

Έδανεισμός

ΞΕΘΑΜΠΩΜΑ

[Αειδ. Έγκο. 66]

Δυὸ τριαντάφυλλα πανέμορφα
μὸς χαρίσανε και τὰ καμάρωνα
μὸς στ' ἀνθογαλῖ.

Τὸ ἕνα, τὴν ἄλλη μέρα, μὸς μα-
ρόθηκε. Τὸ μάδησα, κι' ἕνα μαύ-
ρο σκουλήκι εἶδα νὰ φωνιάζει
στῆς καρδιάς του τὸ βαδός.

Δήθη

ΦΥΛΑΚΗ

[Αειδ. Έγκο. 67]

Ένα βροχεδὸ ἀπὸγεμα τοῦ Νο-
έμβρη ἀνεβαίναμε, μιά παρέα ἀπὸ
τρία-τέσσερα παιδιά, τὸ στενὸ
δρομάκι που μέσα ἀπὸ μικρές
και βρώμικες καλύβες βράζει στίς
φυλάκες τοῦ Έπτανηγίου.

Ένας ἀπὸ μᾶς ἦταν ὁ γιὸς τοῦ
διευθυντοῦ τῶν φυλακῶν.
Μόλις φθάσαμε, μῆκαμε ἀπ' τὴ
μεγάλη εἰσοδο κι' ἕνας λοχίας
μᾶς πῆρε να μᾶς σερβίρισῃ.

Μᾶς πῆγε σὲ πολλὰ μέρη και
σὲ μιά σάλα εἶδαμε γραμμένο
με μεγάλα γράμματα:

«Μηδενὶ συμφορὰν ὀνειδίσῃς»
κοινὴ γὰρ ἡ τύχη και τὸ μέλλον
ἀόρατον.

Έστερα κατεβήκαμε στὰ κελ-
λιά. Έκανε πολὺ σκοτάδι ἐκεῖ
κάτω και μεγάλη ὑγρασία.

Ξαφνικά, μέσα ἀπ' τὰ σίδερα
ἐνὸς παραθύρου, εἶδα ἕνα πρό-
σωπο ἀδύνατο, κίτρινασμένο και
μαραμένο, που σὸν προξενούσε
φόβο μὸλις τὸ κοίταξες! Ἦταν
ἕνας κατὰδικος...

Δυστυχισμένε ἄνθρωπε!.. Πό-
σα χρόνια ἄραγε σπίξεις ἐδὼ
μέσα;.. Πόσα χρόνια ἔχεις να
δῆς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου;.. νλκού-
σης φωνὴ ἄνθρώπου;..

Με ἔπιασε μὲ ἀπεργραπτὴ
μελαγχολία, ἡ καρδιά μου σπρί-
χτηκε και ἡ θέλα νάναπνεύσω

καθαρὸ ἀέρα. Α, μὰ θὰ προτι-
μούσα νὰ τουφεκισθῶ παρὰ νὰ
κατανηθῶ σ' αὐτὴ τὴ θέση.

.... Ἀλήθεια! ὑπάρχει πιδ με-
γάλο καλὸ στὸν κόσμο ἀπ' τὴν
ἐλευθερία;

Σκλαβωμένη Πατρίδα

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΙ' Ο ΤΣΙΓΓΟΥΝΗΣ

[Αειδ. Έγκο. 62]

Μιά φορά, κάποιος πῆγε σὲνα
ζωγράφου και τὸν παρήγγειλε να
τοῦ ζωγραφίσῃ τὴν Διάβαση τῆς
Έρυνθρας Θάλασσας, δηλαδὴ τὸν
Μωϋσῆ και τοὺς Ἰσραηλίτες που
περνοῦν και τοὺς Αἰγυπτίους που
πνίγονται.

— Πόσο θὰ στοιχίσῃ; ρωτῶ.
— 500 δραχμές, λέει ὁ ζωγρά-
φος.

— Α μπά μπά, τὸ κάνεις με
100;
Ὁ ζωγράφος δέχθηκε και τοῦ-
πε να περάσῃ τὴν ἄλλη μέρα να
τὸ πάρῃ ἑτοίμο. Τὴν ἄλλη μέρα,
ὁ τσιγγούνης πῆγε να πάρῃ τὴν
εἰκόνα, ἀλλὰ δὲ βρῆκε παρὰ ἕνα
κόκκινο χαρτί.

— Αὐτὸ εἶναι; ρωτῶ ἐκπληκτος.
— Ναί, αὐτὸ εἶναι.
— Μὰ ποῦν ὁ Μωϋσῆς κι' οἱ
Ἰσραηλίται;

— Πέρασαν.
— Κι' οἱ Αἰγύπτιοι;
— Πνίγηκαν!
(Έκ τοῦ Ἀγγλικοῦ) Βάτος

Η ΠΡΟΒΑΤΙΝΑ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΑΦΕΝΤΗ

[Αειδ. Έγκο. 70]

Πάνω στὴν Ὀξιά, τὸ φθινό-
πωρο, ἕνας τοσπάνος ἔχασε μιά
προβατίνα. Καὶ τὴν ἀνοίξῃ πῆγε
κεὶ να ψάξῃ γιὰ να τὴ βρῇ.

Τὸν ἀπάντησαν δυὸ κυνηγοὶ και
τὸν ρώτησαν:

— Τί γυρεύεις ἐδῶ, πατριώτη;
— Μιά προβατίνα, τοὺς ἀπο-
κρίθηκε ὁ τοσπάνος, που τὴν ἔ-
χασα...

— Πότς;
— Τὸν περασμένο Ὀκτώβρη.
— Τί λὲς ἐκεῖ! Καὶ τώρα τὸν
Ἀπρίλη ἤρθεσ να τὴ βρῆς;

Κι' ὁ τοσπάνος:
— Ω, τὸ ξέρω καλά πὼς ὤ-
στερ' ἀπὸ τὸν κόσμο, δὲ θὰ τὴ
βρῶ. Τὸ κάνει ὁμοῦ, γιὰ νὰ μὴν
πῇ πὼς δεν εἶχε ἀφεντή.

(Μίμηση) Ἑλλην

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τάχη, τὰ δόντια σου ἀπὸ
τί εἶναι ἔτσι μαύρα;
— Ξέρω κι' ἐγώ; Έίως ἀπὸ
τὸν καφέ που πίνω τὸ πρωί.

Γελασία

— Όχι, Ἀρσενάρι, μὴ φοβῶσαι:
ὁ χρόνος αὐτὸς δεν θὰ εἶναι ὁ τα-
λευτατος μου. Τὸ εἶπα σὲ μετ' ἐν-
ταῖς πὸν βρήκαμε στὸ δῆλμα ἡ
νυκτέστη τὴ συνδρομὴ ἡ να σταμα-
τήσω τὴν ἐκδυσὴ μου. Ἀλλ' ἀφρὸ
οἱ φίλοι μου, σάν και σάν ὅλοι,
δὲχθηκαν με τὴν προθυμία τὴν

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ"

Αθήναι, 38 Εὐριπίδων
τῆν 15 Ἰουνίου 1925

ΣΑΣ θυμίζω τὴν πρότασιν τῆς
Νοικοκυρούλας: "Όσοι θέλετε,
δσοι μπορείτε, θὰ συνάξετε μίαν
αἵτησιν στὸ Ἰπουργεῖο και θὰ μοῦ
τὴ σταῖλετε, καθαρὸ γραμμένη, με
5 δραχμές. Έχετε καιρὸ ὡς τὸ
τέλος Ἰουλίου.

Ὁ χρόνος, Αἰα, δεν μοῦ ἐπιτρέπ-
ει νὰ δημοσιεύω και κριτικὴ τῶν
δημοσιευμένων στὴ Σελίδα, εἰδικῶς
θὰδελτες τὴ μικρὴ ἀλλεῖψις βρῆκα
στὸ ποίημά σου και γιὰτὶ ἀναγκά-
στηκα νὰλλίξω μερικὰ. Έδὼ λοι-
πόν. Τὰ ἑνὸς μὲν σου ἦταν ἔτσι:

Ἀνθὴ παλὰ καὶ μαρμα-
μένα
Μεσ' ὅτ' βελλὶα ἀγαπημένα
Δίχως καμμιὰ μὴ εὐωδία,
Χρόνια καλὰ ἄλλα μοῦ θυμίσαν
Κι' ἐλπίδες τοῦμῃς γυρίσαν
Ένὰ μάναν τὴν καρδιά!

Ἀλλὰ ἐνθὴ παλὰ και μαρμα-
μένα δεν παῖ. Ἀμα εἶναι παλὰ,
θὰναι ἀφύκτως και μαρμαμένα. Τὸ
πολὺ-πολὺ θὰ μπορούσες νὰ σταθῇ
ἀσύνδετο, μεθ' ὅτ' ἐπῆθετα κατ' ἐ-
πίτασιν: ἑνθὴ παλὰ, μαρμαμένα.
Χρειαζόταν ὁμοῦ και τὸ «καὶ» ὡς
μὴ συλλαβή, κι' αὐτὸ τὰ χαλῶσε
δῖα. Έπρεπε νὰ διορθωθῇ. Καὶ
θυμήθηκα πὼς τᾶνθό μὲσα στὸ βί-
βλια, τὰναμνηστικά, τὰ πατοῦν,
κι' εἶπα: «Ἀνθὴ παλὰ και πα-
τημένα—μέσ' ὅτ' βελλὶα ἀγαπημέ-
να...» Πραγματικῶς, μοῦ φαίνεται,
κι' ὠρατο. Ἐπίσης σὶτὴ δεύτερη
στροφὴ μοῦ τὰ χαλῶσε ἔκλεινο τὸ
«χρόνια καλὰ ἄλλα»... Ὅπως νὰ
τῶλεγε, ἡ «καλὰ ἄλλα» ἡ «καλὰ-
αἰα», πάντα σχηματίζοναι κατὰ
κακόφωνα, ἄμουςο, ἀκτῆληπτο,
σάν ἰνδιάνικη λέξη: καλὰἰα. Καὶ
γιὰ νὰ λειψῇ κι' αὐτὸ, εἶπα:

Χρόνια παλὰ, ὡς αὐτὸ μοῦ θυμίσαν
ἑδιὰφορο,—μικρὸ τὸ κακό,—ἀπο-
χρεώθηκα νὰξῆσω κατὰ μίαν συλ-
λαβὴ τοῦς δυὸ ἀντιστοιχοῦς στίχους
τῆς δεύτερης στροφῆς, γιὰ νὰπο-
φύγω πάλι τὸ παρακαλῶ ἀσύνδετο,
ἄσχημο στὸ τέλος, που μπορούσες
νὰ διορθωθῇ κι' ἔτσι:

Κι' ἐλπίδες τοῦμῃς γυρίσαν
Που μὴ ἔαναν τὴν καρδιά,

ἄν δεν ἦταν ἡ προσηλὴ τῆς συλ-
λαβῆς ἐκείνης στὸν πρώτο στίχο
που ἔπρεπε νὰ τὴν ἔχῃ κι' ὁ τρίτος.
Και εἶπα:

Και μοῦ ἄναναν πάλι τὴν καρδιά.

Τί νὰ γίνῃ! Σ' αὐτὰ τὰ μικρὰ διορ-
θώματα, που ἀναγκάζονται κάποτε
νὰ κάνω σ' ἕνα ὠρατο ποίημα, γιὰ
νὰ γίνῃ ὠραϊότερο, δχι ὁμοῦ και
τέλειο, κάποτε ἐφαρμόζεται τὸ ρητὸ
«ἐκ δυὸ κακῶν τὸ μὴ χειρόν». Ὁ-
πως δὲ κάποτε, πιστεύω διὸ ὁ Αἰας
μένει εὐχαριστημένος: γιὰ νὰ κἀ-
μω αὐτὲς τίς παρατηρήσεις, χρή-
σιμες σ' ὅλους, δημοσιεύσω και τὸ
ποίημά του ὅπως τὸ εἶχε σταῖλε.

Καὶ μοῦ ἄναναν πάλι τὴν καρδιά.

Τί νὰ γίνῃ! Σ' αὐτὰ τὰ μικρὰ διορ-
θώματα, που ἀναγκάζονται κάποτε
νὰ κάνω σ' ἕνα ὠρατο ποίημα, γιὰ
νὰ γίνῃ ὠραϊότερο, δχι ὁμοῦ και
τέλειο, κάποτε ἐφαρμόζεται τὸ ρητὸ
«ἐκ δυὸ κακῶν τὸ μὴ χειρόν». Ὁ-
πως δὲ κάποτε, πιστεύω διὸ ὁ Αἰας
μένει εὐχαριστημένος: γιὰ νὰ κἀ-
μω αὐτὲς τίς παρατηρήσεις, χρή-
σιμες σ' ὅλους, δημοσιεύσω και τὸ
ποίημά του ὅπως τὸ εἶχε σταῖλε.

Καὶ μοῦ ἄναναν πάλι τὴν καρδιά.

Τί νὰ γίνῃ! Σ' αὐτὰ τὰ μικρὰ διορ-
θώματα, που ἀναγκάζονται κάποτε
νὰ κάνω σ' ἕνα ὠρατο ποίημα, γιὰ
νὰ γίνῃ ὠραϊότερο, δχι ὁμοῦ και
τέλειο, κάποτε ἐφαρμόζεται τὸ ρητὸ
«ἐκ δυὸ κακῶν τὸ μὴ χειρόν». Ὁ-
πως δὲ κάποτε, πιστεύω διὸ ὁ Αἰας
μένει εὐχαριστημένος: γιὰ νὰ κἀ-
μω αὐτὲς τίς παρατηρήσεις, χρή-
σιμες σ' ὅλους, δημοσιεύσω και τὸ
ποίημά του ὅπως τὸ εἶχε σταῖλε.

Καὶ μοῦ ἄναναν πάλι τὴν καρδιά.

Τί νὰ γίνῃ! Σ' αὐτὰ τὰ μικρὰ διορ-
θώματα, που ἀναγκάζονται κάποτε
νὰ κάνω σ' ἕνα ὠρατο ποίημα, γιὰ
νὰ γίνῃ ὠραϊότερο, δχι ὁμοῦ και
τέλειο, κάποτε ἐφαρμόζεται τὸ ρητὸ
«ἐκ δυὸ κακῶν τὸ μὴ χειρόν». Ὁ-
πως δὲ κάποτε, πιστεύω διὸ ὁ Αἰας
μένει εὐχαριστημένος: γιὰ νὰ κἀ-
μω αὐτὲς τίς παρατηρήσεις, χρή-
σιμες σ' ὅλους, δημοσιεύσω και τὸ
ποίημά του ὅπως τὸ εἶχε σταῖλε.

Καὶ μοῦ ἄναναν πάλι τὴν καρδιά.

Κῆμα τοῦ Αἰγαίου

ἐξήση, πᾶσι πιδ, δὲν θὰ σταμα-
τήσω ποτὲ. Σὸς ἔσ-εἰλα τὰ τετρά-
τα που περήγγειλες.

Αχ, Πολὴ, σ' εὐχαριστῶ γιὰ
τὰ καλὰ λόγια. Πρὸ ὀλίγου ἐδη-
μοσίεωσα ἕνα διάλογο τοῦ κ. Ξενο-
δόλου κι' ἐλπίξω νὰ δημοσιεύσω
καμμιὰ κωμωδία δική του,

ἡ θεὶ σου ἡ δασκαλίσα ἔχει δι-
κὸ και γούστο: στὰ βιβλιοπωλεῖα
νὰ βρῶσαι κανεὶς τέτοια πράγματα
ὡς προκοπῆς. Ὡς τοῦ χρόνου
ὡς ὁ κ. Ξενοδόλος θὰ μαζέψῃ
ἕνα μεγάλο τόμο δσα θεατρικά
ἔργα ἔχει γράφῃ γιὰ παιδιά. Πρὸς
τὸ παρόν, καλύτερα νὰ φάγῃ
κανεὶς σὲ παλιὸς μου τόμους. Στὴν
ἐξήση σου ναί, νὰ τίς κρατήσῃς.

Σὸς εὐχόμεναι, Ἀθήναις Ἑλληνας,
ἐπιστολὴς μετὰ μεγάλη περιουσία
καὶ να μείνῃς μετ' ἐς τῆς ἡμέρας
πὸς τὸν ματαχαιριστὴς μόνο γιὰ τὸ
κλὸ τῶν ἀνθρώπων. Εἶδῃ και τὴν
ποδοχὴ που ἔκαμε ἡ Σπάρτη τοῦς
ἡμέρας νεαροὺς νικητὰς τῶν Μεσογ-
αίων ἀγῶνων, μιά ὑποδοχὴ που
τὸ θύμισε τὴν ἀρχαιότητα. Εἶδες
τὴ καλὰ παιδεία; ἄλλὰ εὐγε και
τῆς ἀρχῆς και στοὺς κατοίκους
τῆς πόλης σας, που ἤξεραν νὰ τὰ
πᾶν σὺν ὅπως τοὺς ἀξίζει!

Μὰ σοῦ ἔζησῃ κι' ἡ τετάρτη σου
λογόνητη ἀδελφούλα, Νεφέλω-
ς Ψυχῇ, που σ' ἔκαμε νὰ σκε-
πῆς με τὴν καρτ' — ἀμ' ἐγώ; —
ἔξω ἀκόμα χρόνια θὰ μπαί-
νῃ στὸ σπῆτι σας. Εὐχαριστῶ κι' ὁ
καλὸ σου μπαιμά που εἶπε διτ,

πρὸς σήμερα ἡ τιμὴ δλων τῶν
πραγμάτων ἀνεκαεπαλασάθη, κι'
συνδρομὴ μου, με προπεσιμ-
ῶς ἦσαν 8 δραχμές, ἔπρεπε νὰ
τοῦλάχιστο 80 δραχμές, ἄν
κι' 100. Κι' ἐπρόθετος: «Μιὰ
συνδρομία Διάπλασιν ἀξίζει ἑκατὸ
δραχμὲς τὸ χρόνο, τὴ στιγμή πὺ
ἀπὸ περιτοκῆς ἡμεροδία και με
ἑξῆς λόγῳ ὅλη ἔχουν πενήντα
δραχμὲς συνδρομῇ».

Χαριτωμένο τὸ γράμμα σου, Γλυ-
κεῖα Πατρίδα, μ' αὐτὰ τὰ ἐξοικι-
αῖ προπαντων τὴ κυνηγητικὴ και
τὰ διαπλασιακά σου. Ἀντιγράφω
τὸ τὰ τελευταῖα: «Ἀὐτὸν τὸν και-
ρὸ θὰ ἀδελφὸς μου δεν μοῦ ἔστειλε
τὰ φυλλάδια μου και δὲν ξέρω κα-
λοῦ τί γίνεται στὸν κύκλο μας
καὶ, περλεργο, μοῦ φαίνεται πὼς
ἔμαι χαμένη ἀπ' τὸν κόσμο, πὼς
ἀπὸ συμβαίνει και δεν τὸ ξέρω.

Ἔως νὰ ἐκφράσω αὐτὸ που σιτοῦ-
μαι!.. Ἐδῶ σ' εἶπον κι' ἄν
ἔλθῃς γιὰ Διάπλασιν, ἄκουσα ὅλο
καλὸ. Όλοι μοῦ λένε: Τὸ ξέρω
καλὸ αὐτὸ τὸν περὶδικὸ. Εἶναι ἱσως
καλύτερο που ὑπάρχει. Κι' ἐγὼ
ἐλπίρμαι, δὲ φαντάζομαι πόσο!..
Ἐ, φαντάζομαι!

Πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ πρῶτο σου
γράμμα, Πράσινη Παλιότρε, και
νὰ ἀμφιβάλλω διὸ θὰναι ἐκείνης ἀπὸ
τῆς καλύτερης φίλης μου, με τὴν
ἐλπίδα και γιὰ τὴν ἔρυσιν τοῦ
καλλόγου τῶν Ἑσπερίων Παλιό-
τρε και περὶ μὲν ἀπ' αὐτὸν πολ-
λὰ. Ναι, ἀπάντησα σὶτὴ Μικρὴ Ἑ-
σπερίων ὡς εἶπε δὲν μετὰβέβηκα
καὶ τὰ ἐσπαθῶναι ἀλλὰ δεν ἦταν
καὶ τίποτα σπουδαῖο ἄν δεν προσέ-
βητε σὶτὴ σχετικὴ διάταξιν και ἔη-

τῆσας κατὶ που ἀπαιγοῦσαι ὁ Ὁ-
δὲγος. Ἀπὸ ἑνὸς καθεμῆρα!

Αὐτὸ αἶν' ἕνα πολλὸ σπουδαῖο ἔη-
τημα, Ἰδανικὲ: ἀν δηλαδὴ οἱ γερ-
ματικοὶ κι' οἱ λοιποὶ ἐπιστημονι-
κοὶ ὅροι πρέπει νὰλλαχθῇ σὶν σὶτὴ
δημοτικὴ γλῶσσα ἡ νὰ μείνουν οἱ
ἴδιοι τῆς ἀρχαίας ἡ τῆς καθαρῆς
σας με δημοτικὸ μόνο τύπο. Π: χ:
τὸ φωνήεντο (φωνῆς). Ὁ κ. Φι-
λῆντας, ὁ ἐξοχος γραμματικός, ἔχει
τὴν ἰδέαν πὼς πρέπει νὰνικαστα-
θοῦν ὅλα. Ἐπίσης κι' ὁ Ψυχτήρη.

Ἄλλοι ὁμοῦ, ὅπως ὁ κ. Τριαντα-
φυλλίδης, ἀναγνωρισμένους αὐτοὺς
δημοτικιστῆς ἐπιστημονας, εἶναι πὺ
συντηρητικὸς σὶτὴν ὁρολογία. Ποῖα
γνώμη θὰ ἐπικρατήσῃ; Δεν τὸ ξέρω.

Ξέρω μόνο πὼς δεν πρέπει να γε-
λοῦν οἱ φωτισμένοι με τίς δοκιμὰς
αὐτῶν τῶν ἐπιστημῶν, ὅσο παρα-
ξένες κι' ἄν τους φαίνονται. Ἀς
ἔστω μόνο οἱ ἀνδρες, οἱ ἀμαθεῖς,
οἱ ἀνίκανοι νὰ ἴδωσιν τὸν ἀνώτερο
σκοπὸ.

Ἐστειλα, Μαρουσιώτακι, διτ
ἐξήτησες και σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ
καλὰ λόγια. Στὸ Μαρῶσι δεν ἔχω
παρὰ μόνο 14 συνδρομητὰς, ὥστε
ἔχεις αὐτὸ στάδιο ἐσπαθῶματος
καὶ μέλιστα τώρα με τὴν πολυκο-
σμία. Σὸ που τὸ ξέρεις τόσο καλά, λέ-
γε τους πόσα μπαίνει και πόσο
ὠφελεῖται κανεὶς ἀπ' τὸν περιοδικὸ
μας. Δίγε τους ἀκόμα και τὸν πε-
ριστατικό σου, διτ δηλ. ὁ καθηγη-
τῆς σᾶς ἔδωκε ἐκδοσὴ τὴν ἄλωση
τῆς Βασίλλης και σὺ τὴν ἤξερες
νεράκι, γιὰτ' εἶχες διαδίσῃ σὲ κά-
ποιο τόμο μου τὸ ἱστορικὸ μυθι-
στόρημα «Ὁ Μικρὸς Τζοκῆς», κι'
τὴν ἔγραψες τόσο καλὰ, ὥστε ὁ κ.
καθηγητ

παρά πολὺ γιὰ ὅλα κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφης τώρα συχνά·) "Ἀλκίη-στιν (κι' ἀπὸ σένα τώρα περιμένω νὰ μὴν ξενακάνῃς πάλι ἕνα μῆ-να...) Ἀγρίμι (καὶ τὸ γράμμα σου ὥρατο καὶ τὰ Π. Πνεύματα, εὖς;) Τάνια (τὴν ἐστεῖλα) νέ-ν Φαληρικὴν Ἀδραν (ἐμπρὸς λοιπόν, προσπαθῆς!) Δάμωνα (καὶ τοῦ ἄλλου ψευδωνύμου τὴν 30 Νοεμ-βρίου θὰ λήξῃ ἡ ἰσχὺς) Ρδῖναν (σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ βραβεῖο τῆς Γυμναστικῆς, μπράβο! περ τῆς ἀ-δελφῆς σου ὅτι τὴν περιμένω) Ἐῶστρ. Παξινόν, Ἀτρεστον κτλ. κτλ.

Μαγευτικὸν Κόλπον, Μαυζέλ Νιτοῦς (ἐστεῖλα).

Εἰς ὁδὸς ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 14 'Ιουνίου, θάπαντήσω στὸ ἐρ-χόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 221ου Διαγωνισμοῦ Δι' ἁλίσας δεκταὶ μέχρι 20 Ἀπριλοῦ.

435. Δεξιόγραφος

Στὸ πρῶτο βλέπεις ζῶο Παχὺ καὶ βρωμερὸ·
Στὸ δεύτερο μου ἀρχαῖον Αἰγύπτιο θεό.
Κι' οὐτὰ τὰ δυὸ μονάχα Δεμένα σχηματίζουν,
Φυτὸ μὲ μικροὺς σπόρους Που τρώγονται κι' ἀξίζουν.
Ἡλιοτροπίον

436. Συλλαβόγραφος

Ὁ ψαράς μὲ κόπο μᾶς τὸ πιάνει
Καὶ τὸ βάζουμε ἀμέσως στὸ τη-
γάνι.

Μὰ ὁ λύτης εὐκόλα τὸ φτιάνει:
Τρεῖς γράμματα νὰ ἐνώση φτιάνει.
Τριανταφυλλένια

437. Μεταγραμματισμός

Βγάξεις Ρῶ καὶ βαξεις Βῆτα
Κι' ἀπὸ μέρος λόγου, λῦτα,
Τὰ δυὸ πόδια σου κινεῖς
Μὰ καὶ λόγον ἐκφωνεῖς.
Ἐθνική Πίστις

438. Ἀναγραμματισμός

Τόπο! τόπο καὶ γιὰ μένα
Γιατὶ ἐρχομαι μ' ὄρμη
Κι' ἂν πετύχω καὶ κανένα,
Θα πεθάνω στὴ στιγμῇ.
Μὰ κουνᾷς τα γράμματά μου;
Ἰδὲς τί μεταβολή:
Παρατῶ τὰ θύματά μου
Κι' εἶμαι ἐγὼ πιά... ἡ ζωή!
Ἀρχιδιάβολος

439. Δικτυωτὸν

***** = Βασιλισσατῶν
[Θηβῶν
***** = Καλύπτε.
***** = Κριτὴς Ἑβρ.
***** = Μυθικ. ἥρωας.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
Ζιζάνιον τῶν Πατρῶν

440. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 2 7 8 = Νῆσος.
2 3 3 4 1 = Χῶμα.
3 2 6 5 2 = Γυνὴ τῆς Γραφῆς
4 6 5 6 4 1 = Ὡρα τῆς ἡμέρας
5 6 2 7 8 = Χῶμα.
6 8 3 2 = Δεξις.
7 2 1 4 1 = Νῆσος.
8 6 2 = Θεά.
Γαλαξίας

441. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων

Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος—χυμὸς καρποῦ = Ἐπίρομα + (Τούρκος τιτλούχος—Ἀντωνυμία τῆς κοι-νῆς) = Ἐπίθετον + (Πόλις τῆς Ρουμανίας—Ἱερὰ ἀκρόπολις) = Ἀνθρ. Ἀθροίσμα ὑπολοίπων: Διάσημος γυνὴ τῆς ἀρχαιότητος.
Βωμὸς

442. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς μετὰ Φύρδην-Μίγδην.

Τὰ δύο πρῶτα γράμματα τῆς πρώτης, τρίτης καὶ πέμπτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων καὶ τὰ δύο τελεῖα τῆς δευτέρας, τε-τάρτης καὶ ἑκτῆς, καὶ σειράν, ἀποτελοῦν Φύρδην-Μίγδην τοῦ τύπου:

τοῦ ὁποῦν ζητεῖται ἡ ἀνώνυμος:
1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου 2, Δι-
στυχῆς βασίλισσα τῆς Γαλλίας 3, Βασιλεὺς τῆς Τροίας 4, Πόλις τῆς Πελοποννήσου 5, Ἐντομον φθοροποιόν 6, Βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων καὶ προφήτης.
Καμένη Σμύρνη

443. Μικτόν

* - λν - ωο - δνς - ω - θ
Φαίδων Α. Ἀλεξανδρίδης

444. Γρίφος

Τὰ ὑπέστη ὁ Χριστὸς στὸν Γολ- γοθάν.	α α α α α α α α α	Τὰ μανθά- νει ὁ μα- θητὴς στὸ Σχολεῖον.
---	-------------------------------	--

Φίρδης Δεβάντες

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

445. Sans Voyelles

*-grnds-mx-ls-grnds-rmds
Ἀσπρος Ἀράνης

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλ. 14

210. Ἀξίνη (αῖξ = ἀξί, νί.) —
211. Πίθηκος (πί, θή, Κῶς.) —
212. Μυία-μία.

213. Σ

ΣΟΛ

ΣΟΛΩΝ

ΦΙΛΑΓΤΑΣ

ΑΡΣΕΝΙΚΟΝ

214. ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ (ὑαίνα, Γαλ-
λία, μυία, Ἀμαλία, Λαμία, Ἰω-
νία, ὤα, νάμα.) — 215-219. Διὰ
τοῦ Γ: γόνος, ἀγών, γύρος, ἀγρός,
γάτος. — 220. ΒΡΙΑΡΕΩΣ-ΑΜΑΛ-
ΘΕΙΑ (Βρασιδης, Ρωμή, Ἰκα-
ρία, Ἀγλαόπη, Ράθων, Ἑλε-
νίς, Ὠρίων, Σίαμ.) — 221. Σοφία
μόνον κτημάτων ἀθάνατον. — 222.
Με ἀγῶνα περιμένω τὴν Διάπλασι.
(μὲ α γωνία, περὶ μὲν ὅτι, διὰ
πλ ἄσσοι.)

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των
διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας,
ἀποστελλόντες καὶ δραχμ. 5. διὰ
τὴν ἐπιτακτικὴν τῆς νέας ταχυίας.
Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν
ἀπώλειαν τῶν συλλαβῶν των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἑσ 10 τὸ πολὺ λέξεις με-
τὰ 1 στοιχεῖον ὁ. 6. (τὸ ἐλάχιστον τι-
μημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60
λεπτά ἡ λέξις, μετὰ πλάγια δὲ στοιχεῖα
λεπ. 70 καὶ μετὰ πλάγια δραχ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 3.
Ἡ προσηγορικὴ εἶναι ἀπαραιτήτῃ.

(ΚΕ'—801)

Μεγεθὲναι, Βιολέττα, ἀνταλλάσσω-
μα ἕνα τετραδίου; Στείλατε: Ε.
Καλλιπολίτου, Χανιά.

Μαγεμένη Φλογέρα

(ΚΕ'—802)

Ἀπάχησα, Κοκινέ, Κρινάκι, Κάριμα,
Ἰνδιάν, Θαλασσογεννητὴ, τὴν μᾶς
δὲν στέλναι ἕνα τετραδίου σὰς στὴν
κάθε μίαν ἐξωριστά. Δοῖς μᾶς: (ΚΕ'-
660). — Ἀγρυπὰ Σελήνη, Δολοτα, Μάρ-
βελ.

(ΚΕ'—803)

Τέλος πάντων παύσεις... ἀναπνεύ-
μεν... Συγγνώμην γιὰ τὴν ἀργο-
πορίαν τῶν ἀπαντήσεων ἐνεκα ὁ λόγος
τὰ μαθήματα. Τὴν ἐλευθέρω... Ἀλ-
ληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω τετραδία, κάρ-
τες μετὰ ὅλους. — ΟΡΜΗΤΙΚΟΣ ΕΥΡΩΤΑΣ
(ΚΕ'—804)

Ἀριστινὲς, πόσο θὰ με εὐχαριστοῦ-
σεν ἕνα τετραδίου σὰς. Στείλετε στὴ
Δοῖς (ΚΕ'—832). Προσμύνατε.

ΟΡΜΗΤΙΚΟΣ ΕΥΡΩΤΑΣ

(ΚΕ'—805)

Ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὸ καλλι τῆς σκληροσ-
νης μου, στέλλω ἕνα λαχρῆμα τῶν
χαρῶν μου, στὴ Σκληροσύνη — Ἐλε-
υθερία — μου.

(ΚΕ'—806)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΡΙΩΝ ΠΙΕΡΟΤΩΝ.

ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ, ΑΛΚΗ ΦΛΟΡΙΑ, ΜΠΟ-
ΕΜ, ΡΟΥΜΠΕΝΣ, ΖΑΚΕΙΝΑ, ΙΔΑΝΙΣΜΕ,
ΑΡΑΠΑΚΙ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ,
ΠΑΝΕ ΧΕΙΜΑΡΡΙΔΙΤΗ, ΡΟΔΑΝΗ ΑΥΓΟΥΛΑ, ΜΗ-
ΒΙΑ, ΟΝΕΙΡΟΠΛΕΚΤΡΑ. ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΞΑΡΙΑ,
ΦΙΟΡΗ ΛΕΒΑΝΤΕ, Στείλατε μίαν καρτούλα
στὸ Διαγωνισμὸ μᾶς (ΚΕ'—708) γιὰ θύ-
μηση, Νὰ τὴν περιμένουμε;

(ΚΕ'—807)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΡΙΩΝ ΠΙΕΡΟΤΩΝ.

Παλιότατος, εἰμαστε τρεῖς ἀργότε-
ρον... Δοῖς! α! α! α!
(ΚΕ'—808)

Νιόβγαλτο Τριαντάφυλλο, Πόσο μακριὰ
βρίσκεσαι ἀπ' τὴν ἀλήθεια, δυστυ-
χῶς γιὰ μένα! Ἐννοεῖς; Κρινάκι
(ΚΕ'—809)

Διαπλασάπουλα, στριχτομένη στὴν εὐ-
γενικὴ προθυμία σὰς, ζήτῳ μίαν
κάρτα ἢ ἕνα τετραδίου γιὰ δῶρη
τῆς ταρινῆς γλυκειᾶς ζωῆς μᾶς. Περι-
μένω ἀπ' ὅλους, ἰδιαιτέρως ἀπ' ὅσους
ψήφισα. Δοῖς ἀγγέλιας (ΚΕ'—414).
Κρινάκι

(ΚΕ'—810)

Μυστηριώδης Ἰντιά, χιλιά εὐχαριστῶ
διὰ προτίμησιν. Ἐλλείπει γο...
ἀδύνατος ἢ ὑποστηρίξεις. Συγγνώμῃ.
Ἐπιφυλάσσομαι. Μ' ἀλήθεια πῶς μὲ
γνωρίζετε;

(ΚΕ'—811)

ΚΕΡΑΥΝΕΙΙΙ
Ἀλεξάνδρου ἀπέθανον ἀφόβως δε-
χόμεθα τοὺς μερκανοὺς ὅλους.
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΥΒΩΝ.
(ΚΕ'—812)

Προπομπήνους στὸν ἀνθισμένο κή-
πο τῆς Διαπλάσεως, χαίρετε ἀπαν-
τας, ἰδιαιτέρως Πατρίνους.
ΗΡΩΙΣ ΤΟΥ ΖΑΛΟΓΓΟΥ
(ΚΕ'—813)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΕΡΑΥΝΟΣ.

Ταραξία, Ἀπάχησα, μορὰ γιὰ βροφο-
κόμους μᾶς περὶ σὰς; Καθίστα
ἵσχυα μὴν ἐχόμενα παρὰ σὰς. Ἀποτέλε-
μα διαγωνισμοῦ καρτῶν: Βραβεύον-
ται Κυρίαρχος, Παγκόσμιος Ὀνειρο,
Σακελλαρίου, Μιμροκόσμος, Φοῖνιξ,
Μικρὸς Διπλωμάτης, Μαγεμένη Νει-
τή, Στεῖλατε 1,20 ταχυδρομικὰ.
— Ὁ τῶν Διαπλάσεων: Ἐρημὴ
(ΚΕ'—814)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΠΑΛΙΑΤΩΝ

Ἀγαπᾷτε Διαπλάσάπουλα, γιὰ νὰ μὴν
ἀμφισβάζετε γιὰ τὴν ἐλευθέρω-
σιν τῶν βραβείων τοῦ (ΚΕ'—759) Διαγωνι-
σμοῦ μᾶς σὰς παραθέτομεν τὸν κατά-
λογο:

Α' ΡΩΒΥΡΟΣ Ο ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ
Β' ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΩΝ
Γ' ΤΥΧΑΙ 3 ΡΩΣΣ Ν ΚΑΙ 3 ΑΓΓΛΩΝ
Δ' τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ.
Ἐμπρὸς λοιπὸν ὅλοι λαβετέ μέρος!!!

(ΚΕ'—815)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΠΑΛΙΑΤΩΝ
Κηρύσσομεν τὸν πόλεμον στὸ Σύνταγμα
«Τριῶν Πιερώτων». Ὑποτάσσομε
ἢ ν' ἀρχίσουμε τὸ χορὸ ἀπὸ τὸ ἐπὶ
νο; Συμμαχοῦμε μ' ὅλους.
(ΚΕ'—816)

ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Βραβεῖον Α': ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΙΑΣ (τόμος Διο-
πλάσεως α' περιόδου.) Βραβεῖον Β'
ΘΑΙΜΜΕΝΗ ΖΩΗ (Μαυρὸς τῆς Βενετίας
Ὀδῆλος.) Βραβεῖον Γ': ΜΑΡΟΥΛΑ ΓΑΛΛΕ-
ΜΗ (Στέλλα Βιολάντη, Ξενοπούλου.)
Ποστέλατε Ἀσπὶς. Λοιποὺς εὐχαριστοῦ-
μεν. Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν Ἀ'
γράφων Καρτῶν Συμμετοχῇ 1 δραχ.
Βραβεῖα 5, ἐκτελεσ. Μακεδόνες καὶ λοι-
πὰ διαπλασάπουλα, ὑποστηρίξατε τὸν
διαγωνισμὸ μᾶς.

(ΚΕ'—817)

Αραπάκι, Σαπφώ... ἐλλείπει... Βρα-
βεῖον, βραβεύομεν μόνον τὴν Ἐδω-
γέλιον Σίαπῃ (Ἦραν). ΜΙΡΒΑΝΑ
(ΚΕ'—818)

Μήλιβλ, Φαδὸς, Ἀσπὶς Παλιὰ
ἀνταλλάσσομα ἕνα τετραδίου;
Δοῖς: (ΚΕ'—639). ΜΙΡΒΑΝΑ

(ΚΕ'—819)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΑΙΓΥΠΤΙΑΣ ΦΕΛΛΑΧΑΣ.

ΒΡΑΒΕΙΑ ΠΕΝΤΕ ΠΡΩΤΑΚΟΡΥΤΑ:
Α': ΦΙΛΟΚΑΛΟΣ (καλαθὸν πλεκτῶν
χάνδρες). Β': ΤΡΙΑΝΑΡΙΑ ΤΩΝ ΑΥΡΑΤῶν
(δύο μαντηλῆνια τούταν ἄμην). Γ'
ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ ΠΑΣ., ΔΡΟΣΙΤ. (καλαθὸν
κτὸ μετὰ χάνδρες). Δ': ΡΟΔΟΠΟΥΛΑ (μικ-
κὸν τεμάχιον πιάνου: οἱ Ξενοῦταις
Ε': ΑΛΜΠΡΟΣ ΗΛΙΟΣ (πέντε σοκολά-
Νεστέ). ΑΙΓΥΠΤΙΑ ΦΕΛΛΑΧΑ

(ΚΕ'—820)

ΦΙΛΟΤΕΛΕΙΑ

Μηνιαῖον Εἰκονογραφημένον Γρα-
ματοσημολογικὸν Περιοδικόν. Μ.
ναδίων εἰς τὸ εἶδος του ἐν Ἑλλάδι
καὶ Ἀνατολῇ. Δοῖς: ὁδὸς Ὑψηλάντ.
49 ἐν Πειραιεῖ.

(ΚΕ'—821)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ, ΥΠΟ-
ΣΤΗΡΙΞΤΕ ΤΟΝ (ΚΕ'—728) ΔΙΑ-
ΓΩΝΙΣΜΟ ΜΑΣ. ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΟΚΤΩ
ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΓΙΚΗ ΜΑΣΚΑ».

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

(Ἀπὸ τοὺς ἐν παρασπένδῃ ἀντι-
στοιχοῦς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχὺ
δρομικὰ τοῦ Ἑσπεριοῦ καὶ
ὁ δεύτερος τοῦ Ἑσπεριοῦ.)

Ὁ Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης
(μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 30. (4,50,
καὶ 9,50).

Ἡ Ἀδελφούλα μου, μυθι-
στόρημα Γ. Ξενοπούλου, (μὲ
24 εἰκόν.) δρ. 15.—(2.— καὶ 3.)
Τὸ Θῆμα τοῦ Φθόνου (μὲ
20 εἰκόνας) δρ. 25.—(3 καὶ
6.—).

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποι-
ήματα) δρ. 10.—(2.— καὶ 5.—)
Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομί-
δια) ἔκαστον δρ. 2,50.—(1,25
καὶ 3.—).

Πρόας ὁ Νικίου (μὲ 24 εἰκό-
νας) δρ. 25.—(3 καὶ 6.—).

Ὁ Πυρετωπώλης (μὲ 24 εἰκό-
νας) δρ. 25.—(3.— καὶ 6.—)

Ὑπὸ Πατρίδος (μὲ 24 εἰ-
κόνας) δρ. 25.—(3.— καὶ 6,50)

Ὁ Φῶτης, ἔμμετρον διήγ-
ησιν. δρ. 5.—(1,25 καὶ 3).

Ἀγγελικὴ καὶ ἄλλα διηγή-
ματα Σταυρούλας Μαρκέτου
δρ. 10.—(1,50 καὶ 3,50).

Διηγήματα καὶ Σκέψεις
Στ. Μαρκέτου δρ. 10.—(1,75
καὶ 4.—).